

M E L I S S A L A N D E R S

Elválasztva

*Dream
válogatás*

Carának és Aelyxnek most külön-külön kell harcolniuk a közös célért. Miután próbálkozásuk, hogy létrehozzák a két bolygó közötti szövetséget, megbukni látszik. A szerelmeseknek el kell szakadniuk egymástól. Aelyx a Földön marad, hogy helyrehozza, amit elrontott. Carának pedig el kell utaznia a L'eihrrre, ahol azt várják tőle, hogy beilleszkedjen, és hirdesse a békét. Nehezíti a dolgot, hogy a l'eihrek nem mondhatóak túl vendégszeretőnek. Ráadásul a kolónia kialakítása közben, amelyet az emberek lakóhelyének szánnak, problémák merülnek fel. Cara egyre jobban kételkedik abban, hogy jó élete lehet a L'eihren.

Ezalatt Aelyx a Földön egy hatalmas kampány részeseként küzd, amely során az emberek és a l'eihrek barátságos szövetségét hirdeti. Az emberek nem tudják, hogy e kapcsolaton alapul a jövőjük: egyedül a l'eihreknek van meg a megfelelő technológiájuk ahhoz, hogy legyőzzék a Föld teljes víztartalékát fenyegető szennyezést. Ám Aelyxnek gyanús lesz, hogy a l'eihr vezetők mindenáron meg akarnak egyezni az emberekkel. Nyomozni kezd. Vajon miért olyan fontos ez a megállapodás az idegeneknek is? És mit várnak a segítségükért cserébe a földlakóktól?

Melissa Landers így ír a könyv kapcsán: „Sajnos én sohasem voltam cserediák. Egy katonacsaládban nőttem fel, és így nagyon sokszor költöztünk. Mégis van valami hasonló élményem, ugyanis Németországban érettségiztem le. De mindenképpen örültem volna egy ilyen kalandnak. És hogy befogadnék-e egy földönkívülit? Természetesen, hisz mi lehet annál szuperebb, mint vendégül látni egy idegent az otthonunkban, és kérdezni tőle bármit, amit csak akarunk.”
A könyv az Alienated-trilógia második része.

Tudj meg többet a trilógiáról:
www.melissa-landers.com
www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Az olvasók nagyon fognak szurkolni a fiataloknak, és közben élvezhetik az akciódús jeleneteket. Jó választás azoknak, akik szeretik a romantikával megfűszerezett sci-fit.”

School Library Journal

„A zseniálisan megírt alapsztori mellett egyéb izgalmas témák is előkerülnek, amelyek beleivódnak a történetbe, és még különlegesebbé teszik a könyvet.”

Kirkus

„A tinédzserek szerelme kibontakozik, de eközben szembe kell nézniük a távolság és a külső nyomás okozta nehézségekkel. Finom és könnyed olvasmány, az első rész erősségeire építve.”

VOYA

„A regényt átszövik az intergalaktikus világ rejtélyei és az ezáltal feléledő gyanakvás, a humor és a romantika. Két nézőpontból olvashatjuk a történetet, a titok folyton ott lebeg minden felett. Aelyx és Cara között a kémia pedig csak úgy szikrázik. A könyv egy nagyon élvezetes műfaji keveredés.”

Booklist

***Dream**
válogatás*

M E L I S S A L A N D E R S

Elválasztva

—• részlet •—

1. FEJEZET

December 24., hétfő

Bézszzínű karácsonyról álmodom.

Kellemes ünnepeket, földlakók! Üdvözöllek titeket a blogomon, amely csak nektek kínál titkos bepillantást egyszemélyes inváziómba a L'eihir bolygón. Nem tudom, hogy ti, 597350-en hogyan találtátok meg ilyen gyorsan az új blogomat, de örülök, hogy itt vagytok. Húzzatok ide egy széket, rúgjátok le a cipőtöket, és markoljatok meg egy bögre gőzölgő *h'alit* (ez közelíti meg a legjobban a forró csokoládét ezen a cukorgyűlölő úrhajón).

Karácsonyeste van, és ha jó lesz a csillagok állása – nem is említve az intergalaktikus átvitelt –, akkor reggel már láthatjátok ezt az első jelentést. Itt a je-es úrben abszolút zéró fok van, de ebédidőre meg kell érkezünk balzsamos legű, távoli otthonomba.

Meg kell mondanom, kicsit fura, hogy mindössze két ember van ezen az űr-járművön, aki megünnepli a karácsonyt. Új barátaim szerint bolondság abban hinni, hogy Isten szelleme megtermékenyített egy szüzet, ugyanakkor teljesen logikus számukra az Áldott Anya, aki hat istent és istennőt szült, akik megteremtették a L'eihrt meteorporból és csillagfényből. Mert az sokkal könnyebben kivitelezhető.

De eltértem a tárgytól. A L'eihren tavasszal ünneplik az istenek születését, de ahelyett, hogy ajándékokat adnának egymásnak, két napig böjtölnek, hogy szenvedésük által közelebb kerüljenek az Áldott Anyához.

Na, milyen humbug?

Minden földi barátomnak és rokonomnak üzenem, hogy nyakaljon tojáslikőrt a tiszteletemre, és nyeljen le mellé egy falat püspökkenyeret. Meg fogtok lepődni, mennyire hiányzik ez nekem... na, és ti is.

El nem múltó szeretettel, drága olvasóim.

Kellemes karácsonyt és boldog új évet!

Posztolta Cara Sweeney

Nem voltak kommentek, de nem csodálkozott rajta. Néha huszonnégy óra késéssel küldtek és fogadtak adatokat akkor is, amikor a L'eihr hajója a Föld légköre fölött lebegett. Ennek ellenére nem is volt rossz a helyzet, tekintve, hány galaxist kellett átszelnie azoknak a szegény byte-oknak.

Félretolta bátyja laptopját, és letette az ebédlőasztal fénnyezett lapjára a kom-gömböt, amelynek segítségével anya és apa csatlakozhat hozzá a karácsonyi vacsora alkalmából, még ha csak hologram formájában is. Úgy érezte, mintha élete futurista üdüléssé változott volna: *Egy Nagyon Virtuális Karácsony*. Bárcsak tudna valamilyen digitális díszítést ritytyenteni a hajó steril, üres ebédlőjébe! Olyan komor volt ez a hely, mint a siralomház egyik cellája – kopár, szürke falak, görcsösen párhuzamos fémasztalok és padok, halálos csend és semmi fény a monitoron kívül.

Hajnali háromkor senki se mozgott, még egy *harra* sem, az egér l'eihi megfelelője. De ahelyett, hogy kellemesen elfészkelődött volna az ágyában, és finom süteményekről álmodott volna, Cara még mindig midtowni idő szerint működött, ahol vannak éjszakák és nappalok, és várta, hogy megszólaljon a „telefon”. Most is azon tűnődött, mint

a legtöbb szélcsendes pillanatban: vajon mit csinálhat Manhattanben Aelyx?

Alig egy hete küldték vissza a L'eihir előljárói a Földre, hogy segítsen helyreállítani a szövetséget, Cara mégis úgy érezte, hogy egy éve nem látta. Elsősorban miatta hagyta el a Földet, hogy közös életük lehessen a L'eihren. Sosem gondolta volna, hogy egyedül lesz, amikor először megpillantja új otthonát.

Illetve szó szerint nem lesz egyedül.

Bátyja, Troy, emberi tanácsadóként kísérte, de az igazat megvallva elég sutyerák volt – az a típus, aki mutogat az emberre, és kineveti, de nem figyelmeztetné, hogy ne nyúljon a húsevő, idegen növényhez... feltéve, hogy létezik ilyen a L'eihren. Remélhetőleg nem.

Csoszogásra figyelt fel. Az ajtó felé fordult, ahol megjelent Troy, befűzetlen katonai bakancsban és ugyanabban a gyűrött egyenruhában, amelyben az előző éjjel aludt. Hangosan ásított, és nem bajlódott azzal, hogy eltakarja a száját, viszont a két kezével egyszerre vakarta a mellét és a fenekét.

Hát ja, ez az ő tanácsadója. Cara nagyon dühös lett.

– Hívtak már? – dünnyögte Troy, és leült a hűgával szemben.

Cara odacsúsztatott neki egy extra energiacsomagot.

– Neked is boldog karácsonyt.

Válasz helyett Troy a fél szemét dörgölte, és fölvette az asztalról az ajándékot. Szerette a proteinszeleteket, Cara nem értette, hogyan képes rá. Pontosan olyan szaguk és ízük volt, mint a főtt káposztának.

– Boldog karácsonyt – mondta végül a fiú, majd azzal egészítette ki: – Te gyagya.

Egyáltalán nem látszott, hogy „karácsonyi hangulatban” lenne. A lány a szemét forgatta, és megkérdezte:

– Mikor fognak levinni?

– Nemtom.

Cara a tenyerébe támasztotta az állát, és felsóhajtott.

Órák óta bent jártak a L'eihir naprendszerében, de valamilyen okból, amit nem közöltek vele, a Vének visszatartották őket, még nem szállhattak le a bolygóra. Cara heveny kabinlázban – vagy csillaghajólázban – szenvedett. Ha még egy éjszakán át kell hallgatnia Troy szörnyű horkolását, akkor megfojtja álmában. Bátyja ragaszkodott hozzá, hogy egy szobában aludjanak, amíg Aelyx a hajón van, nehogy Carának egyszer is szerencséje legyen, de azóta sem volt hajlandó magára hagyni a hűgát.

A lány összehúzta a szemét.

– Remélem, nem gondolod, hogy az Aegisben is együtt lógunk. – Vagy a kolónián, vagy akárhol.

Arra számított, hogy a fiú hőbörögni kezd, de Troy csak a térdét bámulta, és valamilyen érthetetlen okból elsötétedett az arca. Kissé büntudatosnak látszott, ami nem volt jellemző. Troy túlságosan el volt telve magával ahhoz, hogy büntudatos legyen.

– Mi folyik itt? – kérdezte Cara. – Van valami, amit nem mondasz...

Elnémult, mert ezer harsona rivallt a koponyájában: komögömbje ezen az idegesítő, de hatásos módon jelezte a bejövő adást. Összerándult, fogta a kütyüt, és odasuttogta a hided fémhégnek a jelszavát.

Anya és apa tizenöt centiméteresen vibrált a kajáscsomag mellett. Troy felugrott az asztalra, és a síkos lapon odacsúszott a hűga mellé.

– Boldog karácsonyt! – integetett anya, aki apa ölében foglalt helyet. A nappali magnóliamintás díványán ültek, apa vidám, vörös pulóvert viselt, amely nem illett narancsszínű

hajához. A látvány maga volt a giccs, Cara mégsem találkozott még ehhez fogható szépséggel.

Ha erősen figyelt, éppen kivehette Bing Crosby cukros hangját. Azt búgta, hogy „Karácsonyra otthon leszek”, ami, tekintve a helyzetet, meglehetősen ironikus. Cara és Troy ugyancsak boldog ünnepet kívánt, azután a lány fölemelte a proteinszeletet.

– Már vacsoráztatok? Arra gondoltam, ehetnénk együtt.

– Ó, már hozattunk az utcai Szecsúan büféből – mondta anya. Cseresznyepiros ajka mosolyra húzódott, de nem palástolhatta a szomorúságát. – Értelmetlen lett volna nagy felhajtást csinálni, amikor csak ketten vagyunk.

Cara elkedvetlenedett, félretolta a csomagját.

– Egyébként is utálom ezeket a táprudakat.

– Alig látlak titeket – mondta anya. – Miért ültök sötétben?

Troy közelebb húzta magához a laptopját, és módosított a beállításán, megnövelve a képernyő fényerejét.

– Nagyon spórolnak itt az energiával.

– Jó nekik – vágott közbe apa. – Most pedig hajoljatok közelebb, hogy alaposabban megnézhessetek benneteket. – Cara és Troy engedelmeskedtek, egymáshoz nyomták az arcukat, így apa megtekinthette őket. Helyeslően bólogatott, amíg a tekintete meg nem állapodott a fián. – Mikor vágatod le a hajad, te Rapunzel? Nem hiszem, hogy a felettesed hagyná, hogy egyenruhát viselj, amikor így nézel ki!

Troy a gyűrűs, fekete hajához kapott – ugyanolyan haja volt, mint anyának –, amely a vállát verte. Majdnem akkorára nőtt, hogy lófarokban hordhassa, mint a L’eihr lakói. A homlokát ráncolva felelte: – Ha Rómába mész...

– Levágatod a hajad – fejezte be helyette apa, majd viszszafordult Carához, és elmosolyodott. – Paprika, nem tudok

betelni veled ebben a l'eihr szerelésben! Olyan vagy, mint egy kis rajongó, aki jelmezt hord, és barnára festi a bőrért.

– Egy *l'annabe* – tette hozzá anya, és halkán felhorkant.

– Az, az.

Cara félig öntudatlanul lesimította zubbonya elejét. Nem szokott hozzá az egyenruhához, sem ahhoz, hogy hullámos, vörösbarna haját mindennap ugyanolyan fonatban hordja. Hiányzott neki a farmer és az ovális kivágású pulóverek, nem is említve lovaglósizmáját és hajsütő vasát.

De a Föld megmentése megérte az áldozatot. Aelyx szintén.

Apa gondolatai nyilvánvalóan ugyanazon a hullámhosszon mozogtak.

– Hallottál mostanában Aelyxről?

– Két napja hívott – felelte a lány. – A nagykövettel marad Manha... – Elhallgatott, mert egy pici, fehér szörgomolyag szökdécselt be a hologramba, és anya ölébe ugrott. Úgy festett, mint egy túlméretezett hörcsög. Cara rámutatott. – Az meg mi?

Anya az arcához szorította a szörgombócot, és cuppogott.

– Köszönj szépen az új kisöcsédnek, Linusnak! Ő egy máltai selyemfarkas. – Majd a szörgomolyaghoz kezdett beszélni: – Hát ki az anyu édeskéje? Te bizony! Igen, te!

Mi a nyavalya lehet az a máltai selyemfarkas?

– A menhelyről hoztuk – magyarázta apa nem túl lelkesen. – Azt hiszem, anyátok „üres fészek” szindrómában szenved.

Anya oldalba könyökölte. Cara és Troy meglepetten összenéztek.

– De hát én allergiás vagyok a kutyákra, nem emlékszel?

– kérdezte Cara. – És ha majd hazamegyünk látogatóba?

Anya csak legyintett.

– Az még sokára lesz.

– Hát, ami azt illeti... – kezdte Troy, azután elhallgatott, megköszörülte a torkát. – Én hamarabb otthon leszek, mint gondoltam. Rutter ezredes visszahívott a Földre. Tegnap kaptam meg a parancsot.

Cara olyan hirtelen fordult szembe vele, hogy a nyaka majdnem megrándult. – *Micsoda?*

Troy védekezve folytatta:

– Úgyis csak a csereprogram keretében jöttem a L'eihrrre, és azt mondták, hogy annak vége. A másik kettő nem jött, mert megijedtek. A tengerészgyalogság azt akarja, hogy térjek vissza és jelentkezzek...

– Mikor? – kérdezte Cara.

Bátyja kerülte a pillantását.

– Két hét múlva.

Cara a nadrágjába törölte verejtékes tenyerét. Ez nem lehet igaz. A tengerészgyalogság beleegyezett, hogy Troy két évig itt állomásozzon, amíg az eredeti cserediákok – Carát is beleértve – hazatérnek. Ha Troy távozik, Cara egyedül marad. Egy szál maga lesz egy bolygón, amely tele van embereket utáló l'eihrekkel. Erősen túlzott a blogjában, amikor a „barátainak” nevezte őket. Csupán egyetlen klón volt a hajón, aki szóba állt vele: Aelyx nővére.

Troy tagadhatatlanul sutyerák, de az ő sutyerákja. Szerette a bátyját. Kell lennie valamilyen módnak, amivel itt tarthatja. Troy megtagadhatja a parancsot. Mit csinálhat a haditengerészet, talán hadbíróság elé állítja a Földről?

– Nem! – Határozottan rázta a fejét. – Nem mehetsz. A programnak nincs vége. Én még itt vagyok, és... szükségem van rád.

– De hát az a helyzet – magyarázta Troy –, hogy te most már hivatalosan telepes vagy, nem pedig cserediák. Miután letelik az egy év, a L’eihren maradsz. Valószínűleg örökre.

– Paprika – mondta tétován anya –, ha nem vagy ott boldog, akkor a bátyáddal együtt hazajöhetsz.

Halkan pittyegett Troy laptopja: most érkeztek a válszok Cara blogjára.

Ashley

Úgy irigyellek! Komolyan, én is szívesen elmennék. Hozz össze a vezetővel!

Eric

Örömmel hallom, hogy biztonságban vagy – PILLANATNYILAG – de totál hülye vagy, amiért elhagytad a Földet valami csóka miatt, különösen miután megmérgezte a k***a vizünket!!!

Tori

E-nek igaza van. Gyere vissza, culo. Hiányzol.

Cara ujjai már ott is voltak az érintőpadon. Lezárta a weboldalt, mielőtt további elbátortalanító megjegyzéseket olvashatott volna. Erre tette föl az életét, és nem fordul vissza.

Éles nyikkanást hallott, amitől vissza kellett néznie a hologramra. Anya a vállára fektette Linust, és úgy paskolta a hátát, mintha csecsemőt büfiztetne. Tehát most már hivatalos, hogy Cara helyét átvette egy máltai selyemfarkas. Két hét múlva elveszíti a bátyját, és ha egyszer leszállnak a L’eihren, egyetlen barátja sem lesz a világon.

Ez volt élete legrosszabb karácsonya.

– Ez életem legszebb karácsonyi ajándéka! – A toporgó *l’annabe* majdnem elcsúszott a jeges járdán, miközben Aelyx autogramot adott neki a *Tini Tükörre*.

– Szívesen. – Aelyx odafirkantotta a nevét, visszaadta az újságot.

A lány révülten bámulta Aelyx kiglancolt nyolcszor tízes fényképét, és álmatagon sóhajtott. Közben a barátnője át-nyújtott a fiúnak egy *Fangasmot* és megkérdezte:

– Tényleg tartottatok Carával titkos esküvőt? Ez *ooolyan* romantikus!

– Bocsánat, hölgyem. – Sharpe, a fiatal nemzeti gárdista kinyújtotta a tenyerét a lány felé. – Legyen szíves hátrébb lépni.

A lány biccentett, és engedelmesen hátrált egy lépést, csatlakozva tucatnyi társához, akik valamennyien l’eihr egyenruhát majmoló szerelésben voltak, és tarkón megköttött lófarookban hordták a hajukat. Ők csak azzal fenyegettek, hogy halálra csodálják Aelyxet, aki, noha időnként túlbuzgónak találta a testőrét, mégis hálás volt a jelenléteért. Amikor legutóbb a Földön járt, orgyilkos merényletet próbáltak elkövetni ellene, márpedig épségben akart visszatérni Carához.

– Nem – felelte, és mosolyt kényszerített az arcára. – Emberek és l’eihrek törvényesen nem házasodhatnak össze. – Kacsintott. – Egyelőre.

– Ó, istenek – nyögte Syrine, a volt legjobb barátja. Hangsúly a *volton*. Alig váltottak tíz szót azóta, hogy a lány ellene akarta hergelni Carát az úton. Syrine félrelökte, és két fegyveres őr kíséretében felrohant a lépcsőn a lakáshoz, amelyen a l’eihr nagykövettel osztoztak.

– Valami melegebbet kéne felvennie – suttozta Sharpe közlegény. – Túl könnyen van öltözve.

Jeges szélroham csípett Aelyx nyakába. Csupa libabőr lett tőle. Sosem érezte a tél fogát, míg a Földre nem érkezett, és ha az istenek úgy akarják, nem is találkozik vele többé, miután ez a küldetés véget ért. Meleg kályha csalogatta fentről, Sharpe-nak nem kellett kétszer szólnia.

– Még egy utolsót – mondta a lányoknak, akik csalódott sóhajtozásba kezdtek. Éppen alá akarta írni a nevét, amikor hirtelen mozgásra figyelt fel.

Egyenruhás gárdistát vett észre, aki sebesen közeledett a parkoló, páncélozott Hummer irányából. Bakancsa hangosan cuppogott a járdán az olvadékban. Fehér homlokán rózsaszín heg dudorodott, barna szeme nem nézett se jobbra, se balra. Aelyx nem látott kitűzőt a zubbonyán.

Miért nincs rajta kitűző?

Amikor a katona futásnak eredt, Aelyx izmai megfeszültek, az ösztönei azonnal riasztották. Mielőtt megfogalmazhatta volna a kérdést, a gárdista pisztolyt rántott, célba vette Aelyx szívét, és a reggeli fagynál is hidegebben, rekedt hangon kiáltotta:

– Ezt a hazafiaktól kapod – azzal meghúzta a ravaszt.

Aelyxet azonnali válaszra bírta az ereibe lövellő adrenalin, de nem volt elég gyors. Miközben jobbra vetődött, fülüketítő dörej hasított a fülébe, és mázsás erő lökte a fagyott aszfaltra. Csak a sikolyok, futó léptek és válaszlövések hangzavarát érzékelt.

A következő pillanatban rájött, hogy nemcsak életben maradt, de Sharpe is rajta hasal. Kiszabadította magát, és felkönyökölt, Még látta, amint a támadó fegyveres végigrohan az utcán, és eltűnik két bérház között. Egy csomó testőr üldözte, az egység többi része biztosította a környéket.

Sharpe hangos nyögéssel a hátára fordult, és megkérdezte:

– Nem esett baja?

Aelyx rövid leltárt készített, megütögette a mellét, mozgatta a karját és a lábát.

– Nem. – Sharpe-ra nézett, és észrevett a vállán egy lassan növekvő vérfoltot. – De magának igen.

Sharpe követte az idegen pillantását, dühösen felmordult, és hátraszegte a fejét.

– Ez csak karcolás, bár csípni fog, amint kiürül az adrenalin.

Aelyx csak ilyen közélről látta, milyen fiatal a gárdista, valószínűleg nem lehet idősebb húsznál. Talán egykorúak, ami meglepő. Sharpe bátorsága és gyors reflexei méltók lettek volna egy edzett harcoshoz.

– Maga kapta a nekem szánt golyót.

Sharpe megvonta az ép vállát.

– Ez a munkám.

Aelyx akaratlanul elmosolyodott a sztoikus megjegyzés hallatán. Tudnák használni ezt a földi embert a L'eihren.

– Köszönöm, hogy ilyen lelkiismeretesen végzi a munkáját, Sharpe közlegény.

Sharpe felnevetett, azután grimaszolt a fájdalomtól. Odanyújtotta a jó kezét.

– Szólíts Davidnek.

2. FEJEZET

Cara rögzítette a biztonsági övet, és megrándult, amikor a csat súrolta a csuklója belső oldalán az érzékeny pontot, ahová az oltást kapta. A negyeddolláros méretű dudornak köszönhetően még csak szipogni sem fog a L'eihren, ami neki nagyon megfelelt. Egyéb sem hiányzik, mint egy idegen nátha. A l'eihrek okosabbak, gyorsabbak, erősebbek az embereknél, így a vírusaik valószínűleg megolvasztják a vasat is. Miután becsatolta az övet, hátradőlt, és elhelyezkedett az ülésen Troy mellett, aki egy szót sem szólt azóta, hogy öt perce beszálltak az űrkompba.

Amikor Elle lépett be az ajtón, és helyet foglalt velük átellenben, Troy megmerevedett, és a füle mögé igazította fekete fűrtjeit – apró jel volt, de Cara ennyiből is gyanította, hogy a fiúnak bejön Aelyx nővére. Egyáltalán nem lepődött meg. A mérföldes szempillájú, finom arcú Elle természetes szépség volt, ezen felül gondoskodó természet, valószínűleg ezért lett a hajó orvosa. Troy időzítése azonban borzalmas volt. Elle *l'ihanját* pár hete ölték meg Kínában, és a lány a maga csendes módján gyászolta.

Troy a combján dobolt az ujjjaival.

– Alig várom, hogy ismét földet érezzek a talpam alatt – mondta, leginkább Elle-nek. Bizonytalanul fölnevetett, és

bakancsos sarkával kopogott a padlón. Szerencsétlennek nagyon síkos volt az idegen pálya.

– Mmm – válaszolt Elle. Becsatolta magát, ezüstszürke pillantása Carát kereste. Amint találkozott a tekintetük, Cara megérezte a fejében a hangját: *Tényleg hallasz?*

Megkövült a pániktól. Tudomása szerint senki sem sejtette, hogy képes ilyen módon kommunikálni.

Aelyx mondta, folytatta Elle. De nem hittem el.

– Igen – felelte Cara, egy néma üzenetet sugározva a hanglejtésével. – Én is alig várom, hogy kiszálljak. Az űrutazástól hányingerem van.

– Remélem, nem bánod – mondta Elle –, de megkértem a Véneket, hogy tegyenek minket egy szobába. – Hang nélkül hozzátette: *Aelyx szólt, hogy vigyázzak rád, amíg visszater.*

– Ez attól függ – kacintott Cara. – Horkolsz?

– Néha – vallotta be Elle, aki nem értette a tréfát. – Bár Eron azt mondta, hogy igazán kedvesen. – Az ajkába harapott, és összekulcsolt ujjait tanulmányozta. Arca elsötétült a gyásztól.

Ezután mindenki hallgatott, inkább kibámultak az oldalsó ablakon a feketeségbe.

Pár pillanat múltán a két utolsó utas is csatlakozott hozzájuk, és az ajtók sziszegve becsukódtak. Cara röpke pillantást vetett a klónokra, azután jobban megnézte őket.

– Szia, *Cah'ra!*

Jaxen, a fiatal vezető épp szembekerült vele. Annyira ki nyújtotta hosszú lábát, hogy a csizmája hozzáérjen a lányéhoz. Merőn nézte és mosolygott. Húga, Aisly, helyet foglalt mellette, és biccentett Carának.

Cara visszahúzta a lábát, és sietve elmosolyodott. Meglepte a fiú jelenléte. Jaxen és Aisly tagjai voltak az Útnak,

a L'eihir kormányzó testületének. Hogyhogy nem a többiekkel együtt szállnak le?

Jaxen egyfolytában őt nézte, miközben meghúzta a hevedereket.

– Aisly és én önként jelentkezünk, hogy elkísérjünk benneteket a fővárosba. – Mintha olvasott volna Cara gondolataiban, noha a lány meglehetősen biztos volt benne, hogy a l'eihrek nem képesek erre.

Aisly félrehajtotta a fejét, és Cara arcát tanulmányozta – nem lenézően, inkább úgy, ahogy az ember az állatkertben figyeli az üveg mögött az egzotikus állatot. Alighanem hozzá kell szoknia ehhez a vizsgálódáshoz. Ezen a bolygón nem léteztek eltérő embertípusok. Sápadt bőrével, kék szemével, rézvörös hajával olyan kirívó lesz itt, mintha piros ruhát venne föl egy temetésre.

– A Földön egy év annyi idő, amennyi alatt a bolygó egyszer megkerüli a Napot, ugye? – kérdezte Aisly.

Cara bólintott. A motorok felmordultak, az ülés remegni kezdett. Az úrkomp apró lökéssel levált a dokkról. Cara föllelkedült. Végre elhagyták az űrhajót!

– Akkor ez azt jelenti, hogy én tizenhét éves vagyok, akárcsak te – mondta Aisly, majd a bátyja felé biccentett. – Jaxen pedig huszonegy.

– Huszonegy? – Cara zavartan ráncolta a homlokát, igyekezett emlékezni arra, amit Aelyx mondott a régi l'eihri tenyésztésprogramról. A genetikusok túlságosan sokáig játszottak istent, kitenyésztették magukból az életet, ezért viszkazokztak, és az archívumi anyagokból klónozták az újabb polgárokat. Ám ez a politika húsz éve lépett hatályba, és egy babának kilenc hónapot kellett eltöltenie a mesterséges méhben. – Én azt gondoltam, hogy a legidősebb klónok tizenkilenc évesek.

Jaxen változatlanul mosolygott, de a hangja kihűlt.

– Gondolom, ezt Aelyx mondta. – Nem várta meg a választ. – Kevesen vagyunk, Sweeney kisasszony, de arról kezeskedhetem, hogy a *l'ihanod* nem találkozott a bolygó összes klónjával.

Hú. Láthatóan az elevenére tapintott. Cara igyekezett tréfával elütni a baklövését.

– Biztos vagyok benne, hogy ez egy ártatlan tévedés. Bármit gondoljon magáról Aelyx, azért ő sem tud mindent.

Senki sem nevetett. Kemény népek ezek a *l'eihrek*.

Jaxen és Aisly egymás szemébe néztek, és némán beszélgetni kezdtek. Cara halkán megköszörülte a torkát, és kibámult a jobb oldali ablakon.

Az űrkomp felgyorsult, az űr percekben belül megtelt távoli, tűszúrásnyi fényekkel. A levegő hidegebb volt az ablak közelében, Cara mégis odahajolt, és azt a kavargó, kék csillagködöt kereste, amelyet két hete írt le neki Aelyx. *Azt akarom, hogy valahányszor ránézel, rám gondolj*, mondta. *Semmi perc alatt összehozom ezt a szövetséget, és nemsokára ugyanígy fogunk állni a L'eihren, és együtt fogjuk nézni a csillagokat.*

Nem találta a csillagködöt, viszont látott két holdat, utánuk pedig a néma, kék bolygót, amely új otthona lesz.

A *L'eihrt* hatalmas óceán borította, amelyet csupán egyetlen, okkerszín kontinens és számtalan apró sziget tört meg. Vastag felhők homályosították el a kilátást, amikor az űrkomp lemerült a légkörbe. Mihelyt kijöttek a felhőből, krémszín hegycsúcsok üdvözölték őket: büszkén szegeződtek az égre, amelynek pontosan olyan színe volt, mint a palának. A tövüknél békés tenger nyúlt el a látóhatárig, hogy megcsókolja a kelő napot.

A szemben levő ablakból fenséges, óriásfenyőkre emlékeztető fákat látott: ezüst leveleik kvarcként szikráztak

a napkelte fényében. A tágra nyílt szemű Cara igyekezett mindent egyszerre látni. Keresett valami csúf hibát a tájban, amely azt bizonyította volna, hogy Aelyx eltúlozta világa nagyszerűségét, ám egyelőre minden sejtje dalra fakadt a L'eihir nagyszerűségétől.

Amint az úrkomp lejjebb ereszkedett, Cara egy települést fedezett föl a távolban, amelynek közepén azonnal felismerte a kapitóliumot. Rémítően egyforma irodák, lakóházak, boltok és kollégiumok ugrottak ki a szerény háromemeletes házak tengeréből, úgy magasodtak fellette, mint a pályán keringő műholdak. Az építészet, mint a L'eihren minden, az esztétika helyett a gyakorlatiasságra összpontosított. A kis városról arra kellett gondolnia, hogy ilyenek lehettek a Közel-Kelet homokszín romjai fénykorukban.

Amikor a másik ablak felé fordult, észrevette, hogy Jaxen a reakcióját figyeli. Néhány pillanatig nézett a lányra, majd előrehajolt, amennyire a hevederek engedték.

– Mit szólna hozzá?

– Látványos – felelte Cara, amikor végre rátalált a hangjára.

– Én is így gondolom – mondta a fiú. – Ez az öt körzet közül a legkisebb, mégis a kedvencem.

– Nem is ok nélkül – tette hozzá Aisly. – Minden fontos megvan itt: a tudományos és oktatási archívumok, a genetikai laboratóriumok, a kulturális galériák.

– A kormányt nem is említve – jegyezte meg Cara. Az apró főváros Washingtonra emlékeztette. – Az Út mind a tíz tagja itt lakik?

– Igen is, meg nem is. – Jaxen az ablak mögötti város felé intett. – Felváltva lakunk minden körzetben, akkor utazunk a fővárosba, amikor üléseznünk kell. Ez lehetővé teszi, hogy

ellenőrizzük a helyi kormányzatot, és gondoskodunk róla, hogy minden régió megfelelően legyen képviselve.

– Alonát kivéve – tette hozzá Aisly. – A Vének feje mindig a fővárosban lakik.

– Akárcsak a mi elnökünk Ameri... – A hirtelen zuhanás elvette a hangját. Mire kinézett, az űrkomp földet ért a parlament mellett, a krémszínű, nyírott fűvön.

Miután lelassult a szívverése, végigtekintett a nyitott udvaron, és az egyik oldalbejárat mellett észrevett egy ezüstlevelű fűzfacsoportot és néhány bokrot. Ilyen korán csak három l'eihrt látott. A főbejárat előtt középkorú testőr állt merev vigyázzban. Cara szeme az őr derekán viselt *iphaltra* villant. Ez csak kézifegyver, de az energia összpontosított hullámával meg tudja állítani a szívet.

Isten hozott a L'eihren! Ha bármivel próbálkozol, végzünk veled. Érezd jól magad!

Kicsatolta az övet, megvárta, amíg az előtte álló, tucatnyi utas elhagyja az űrkompot. Azután követte a bátyját lefelé a lépcsőn, egy pillanatra megállva, hogy beszívja az új, idegen világ levegőjét.

A levegő melegnek és nyirkosnak bizonyult – kicsit nehezebbnek, mint várta, és enyhe keserűnarancs illata volt; furcsa, kellemes aroma, különösen a Föld elhasznált levegőjéhez képest. A szelíd reggeli nap a vállát melegítette, amit hetek óta nem érzett. Eddig nem is ébredt a tudatára, mennyire hiányzott neki a napsütés. Az űrhajón UV lámpákkal gondoskodtak róla, hogy a szervezet megtermelje a kellő mennyiségű D-vitamint, de nem tudták utánozni a szellőt, amely most a tarkóján cirógatta a hajszálait. Ez is hiányzott.

Egyelőre annyit látott, hogy a Föld lángoló színeképe itt nem létezik. Aelyx egyszer összehasonlította a L'eihrt a téli Midtownnal, amikor a néhány megmaradt levél is

összezsugorodik és megbarnul. Találó összehasonlítás, bár ez a bolygó kevésbé kopár. A drapp leveleken színjátászó cseppek ragyogtak, amelyeket Cara legszívesebben felfűzött volna nyakláncnak.

A távolban nagy kőfalat látott, amely körülvette a dombokat, majd eltűnt egy sokemeletes ház mögött. Vajon mi lehet ott, és miért bajlódnak falakkal, amikor a légi járművek simán elszállhatnak fölöttük?

– Egy kreditet a gondolataidért – szólalt meg a mosolygó Jaxen, aki ismét őt tanulmányozta.

– Egy kredit! – Cara elnevette magát azon, hogy a fiú amerikai kifejezést használ. – Azt hiszem, az én aprópénzem semmit sem ér itt.

Jaxen fölemelte a kezét.

– A nanochiped egyebek között a kreditjeidet is nyilvántartja. – Az ajtóhoz lépett, intett a lánynak, hogy kövesse. – Gyere ide, megmutatom.

Cara az oltás helyén maradt forradásra pillantott. Meg is feledkezett róla, hogy az ezernyi vakcina mellett az orvos egy adatchipet is beültetett a bőre alá.

Jaxen egy kapcsoló méretű, világos dobozra mutatott a külső falon.

– Mindenütt ott vannak, még a lakásodban is. Tartsd alá a csuklódat, így! – Amikor megmutatta, fénysugár kezdett táncolni a bőre fölött. – A rendszer leolvassa a rád vonatkozó személyes feljegyzéseket.

Cara tenyérrel fölfelé kinyújtotta a karját. Másodpercekkel később megszólalt egy lágy női hang:

– *Cah'ra* Sweeney, arra kérlek, hogy ha ráérsz, jelentkezz az első Aegisnél.

Ez már döfi. Még arra is beprogramozták a szerkezetet, hogy angolul szóljon hozzá.

– Az első Aegis a miénk – mondta Troy, és a városfal melletti épületegyüttesre mutatott. – Ez a fővároshoz legközelebb eső iskola. A másik négy campusról légi vonattal kell idejőnniük a diákoknak.

– Milyen vonattal? – kérdezte Cara.

A fiú egy sor fémoszlopra mutatott, amelyeket a lány eddig észre sem vett. Tekintete követte a sort az egysínű vágányig.

– A *ha ráérsz*, valójában azt jelenti, hogy *rögtön* – világosította föl Elle.

– Az Aegisben leszek? – kérdezte kissé csalódottan Cara.

– Nem a kolónián?

Jaxen meghökkent.

– Dehogy. A kolónia a világ másik oldalán van, és még építik.

– A világ másik oldalán? – De hát a L'eihir teljes népessége itt lakik öt kis körzetben, egy akkora kontinensen, mint fél Kanada. Sehova máshova nem lehet menni, kivéve... – Egy szigeten? – Nem akarta kimondani a *hajótörött* szót, de ez jutott az eszébe.

Jaxen ismét mintha olvasott volna a gondolataiban.

– Igen, de ne aggódj. A cél az, hogy a telepések egyéni társadalmat alakíthassanak ki a mi befolyásunk nélkül... legalábbis bizonyos mértékig.

Cara úgy vélte, hogy ez logikus, noha érdekelte volna, hol van az a „mérték”, ahol az Út beavatkozik.

Jaxen Troy-hoz és Elle-hez fordult.

– Bizalmas dolgokat kell megbeszélnem Miss Sweeneyvel. Rövidesen elviszem az Aegisbe. Ti nyugodtan távozhattok.

Troy habozott, de Jaxen szava volt a törvény, és ha elhátározott valamit, akkor nem volt helye a vitának. Mihelyt

Troy és Elle eltűnt a szemük előtt, Jaxen elindult ugyanazon az úton, intve Carának és Aislynek, hogy kövessék.

– Minden rendben? – kérdezte Cara, a járdát nézve a csizmája alatt. A járda ruganyos volt, mint a beltéri lengéscsillapító padlók. Elmosolyodott. Mostantól mindig friss lesz a járása!

Aisly kíváncsian nézett rá. Ráérősen elindultak.

– Igen, szerettünk volna megfelelően üdvözölni.

Fönről halk surrogás hallatszott: villámsebesen beszáguldott egy légi vonat a városba, de úgy, hogy épp csak egy kis szellőt kavart. Cara hátrahajtotta a fejét, és úgy álmélkodott, mint egy kisgyerek, mert egy másik vonat is elsuhanhat fölötte. Még magasabban néhány úrkomp közlekedett a légifolyosókon. A lány nem értette, hogy nem mennek egymásnak a pilóták elválasztó vonalak nélkül.

– Gondolom, nehéz feldolgozni – szólalt meg Jaxen.

Cara szárazon nevetett, miközben a tekintete ide-oda járt a szokatlan tárgyak között.

– Még két szemre lenne szükségem.

– Én ugyanígy voltam, amikor először jártam a te világodban – felelte Jaxen.

A lány odakapta a fejét.

– Te jártál a Földön?

– Sokszor. Szeretem a népeteket: olyan szenvedély és alkotó tehetség van bennetek, amelyet a l'eihir az idők során elveszített. – Félresöpört egy nagyra nőtt pitypangpelyhet. Az érintéstől a hely ellibeggett, mint egy medúza. – Alig várom, hogy visszatérjek, és újabb emberi kultúrákat fedezhessek föl. Még sosem távolodtam el túlságosan a manhatani nagykövetségtől.

– Aelyx most éppen ott van. – Az ösvényt szegélyező drapp és szürke fáktól Carának eszébe jutott valami. – Azt

mesélte, hogy itt azért nincs zöld, mert az itteni növények nem alkalmaznak fotoszintézist. Mi történne, ha hoznék egy juharfát a Földről? Megmaradna a Napotok alatt?

– Lényegtelen, mivel az Út sosem engedné. Egy ökoszisztémát könnyebb szétzúzni, mint gondolnád. – Kicsit felsőszégesen hozzátette: – A Föld jelenlegi nehéz helyzete megtaníthatott volna rá. Szégyen, hogy egy ilyen dinamikus faj nem képes vigyázni a saját bolygójára.

Cara szó szerint a nyelvébe harapott, hogy visszatartsa a csattanós választ. *Elfeledkeztél a sh'alearról, gyökér. A klónok habozás nélkül beleavatkoztak az ökoszisztémánkba, amikor ez megfelelt nekik.*

– Pirulsz – mondta Jaxen, mintha ez nagyon mulatságos lenne. – Felbosszantottalak. Látod? Micsoda szenvedély. Irigyellek.

Cara a fák felé intett, és tüntetően másra terelte a beszélgetést.

– Honnan teremtik elő a tápanyagokat, ha nem segít a nap?

– A levegőből. – Átnyúlt Cara feje fölött, letépett egy levelet az ágról, és odaadta neki.

– Tényleg, úgy, mint a szakállbromélia. Aelyx mesélte nekem. – Megdörzsölte a levelet. Könnyű és szivacsos volt. Amikor az ujjait az orrához emelte, felismerte a citromos illatot. – Ugyanezt éreztem, amikor kiléptem az úrkompból.

– *Ilar* fák – mondta Aisly. – Illatosak.

– És szaporák – tette hozzá Cara, miközben végignézett a tájon. Mindenütt ott voltak az *ilar* fák. Még a városfal fölött is látszottak az ágaik.

– Csak ebben a körzetben – felelte Jaxen. – A déli mozsárvidéken sekély gyökérzetű fák találhatók, amelyek pikelyes kergükön át szívják föl a tápanyagot.

– Azok csúnyák – legyintett Aisly. – A legszebb fák a hegyekben vannak. Abban a magasságban nagyobbra kell nőniük, hogy elég táplálékot találjanak, a leveleik pedig kétszer akkorák, mint a tenyered.

Cara nyugat felé nézett, eszébe jutott a kvarc erdő, amelyet az úrkompból csodált meg. Most semmit sem látott a nagy falon túl.

– Mi van annak a falnak a másik oldalán?

Jaxen tekintete a kőfalra villant.

– A bolygónk nagyobb részét megtartottuk természetes állapotában. A fal védi tőlünk a vadvilágot. – Fölfelé mutatott egy pöttyös madárrajra, amelyek a galambokra emlékeztettek. – Kivéve azokat, amelyek tudnak repülni.

– Vagy mászni – tette hozzá sötéten Aisly.

Hallgattak, amíg be nem értek az Aegis területére. Cara szíve idegesen kalapált. Hirtelen szeretne volna, ha a séta tovább tart. Nem állt készen az első iskolai napra.

– Csak holnaptól kell iskolába járnod – mondta Jaxen.

Cara megállt, ránézett. Jaxen külsőre olyan volt, mint a többiek – barna bőr, ezüstszürke szem. Világosbarna haját lófarokban hordta, atlétatermetét elrejtette a szabványos egyenruha. Valamiben mégis különbözött a többiektől. Talán egyedülálló képességei vannak. Ez megmagyarázná, hogyan került az Útba.

– Képes vagy olvasni a gondolatokban? – kérdezte.

A fiú kinevette.

– Nem, de az arckifejezésekben igen, és a te sápadt arcod azt súgja nekem, hogy félsz.

Cara ezt nem tagadhatta, ezért inkább elfordult, és a környezetet tanulmányozta. Az Aegis az otthoni főiskolára emlékeztette: nagy, szögletes kollégium udvarral, fél tucat elszórtan álló épület, ösvények hálójá, amelyek az erdő

sűrűjébe vezettek. Előrehajolt, és hunyorított, hogy jobban lásson egy akadálypályát.

Aisly követte a pillantását.

– Ott lesznek a testnevelésóráid.

Cara hangtalanul felnyögött. Még egy másik galaxisban sem menekülhetett a tesitől.

– De emiatt ne aggódj – folytatta Aisly. – A tanár úgy méri ki az időt, hogy ellensúlyozza az alacsonyabb szintű légzőrendszeredet.

Pazar. Ha hozzáadjuk az egyenlethez az alacsonyabb szintű emberi agyát, Troy távozása után ő lesz a bolygón a leghasznavehetetlenebb. Meglehetősen leminősítették ahhoz képest, hogy ő volt a legjobb diák a midtowni középiskolában.

– Ti is ebbe az Aegisbe jártok? – kérdezte. Úgy tudta, hogy a gyerekek a helyi Aegisben maradnak születésüktől huszonegyedik évükig, amikor megkapják a beosztásukat, és a munkaköri barakkokba költöznek. De aki elég tehetséges, hogy bevegyék az Útba, aligha tanul együtt a többiekkel.

– Most igen – mondta Jaxen. A lány várta, hogy részletebben kifejtse, de a fiú nem szólt.

Mindhárman fölmentek a lépcsőn, amely a kollégiumba vezetett. Aisly odatartotta a csuklóját a szkanner elé. Két fém ajtószárny húzódott félre sziszegve, s beengedte őket az üres előcsarnokba. Cara felkészült a légkondicionálás jeges fuvallatára, de csak a mellékfolyosók nyitott ablakaiból érkező szellő cirógatta a bőrét, amiről eszébe jutott, hogy az itteni hőmérséklet egész évben huszonegy fok körül van. A következő érzet a sült kenyér meleg, barátságos illata volt. Korogni kezdett a gyomra.

– Bizonyára most van a reggeli ideje – tűnődött. Ez megmagyarázná, hogy sehol egy diák.

– Igen – bólintott Aisly. – Reggeli étünk a *t’ahinni*. Ez *larunból* készül, ami egy lapos...

– ... kenyér – fejezte be Cara. Fanyarul elmosolyodott.
– Próbáltam elkészíteni a Földön Aelyxnek, de sose sikerült.

Innen továbbmentek az igazgató irodájába, ahol Cara megkapta tiszta egyenruháit és egy tenyérnyi táblagépet.

– Ezt vidd magaddal minden órára – mondta Jaxen. – Rajta van angolul minden szöveg és esszé, amire szükséged lehet.

Cara még akkor sem értette, hogyan használja a szerkezetet, miután Jaxen megmutatta, de hallgatott, mert attól félt, hogy ostobának tűnik. Majd később megkéri Elle-t, hogy magyarázza el. Ezután Jaxen és Aisly elkísérték a szobájába, amely a földszinten, az előcsarnok mellett volt.

Jaxen megállt az ajtó előtt.

– Még mindig az a szándékom, hogy tartósan itt maradsz mint Aelyx *l’ihanja*?

Cara bólintott, noha az a „tartósan” valahogy olyan... véglegesnek tűnt.

– Remek – bólintott Aisly. – Akkor ezzel megoldódik az állampolgárságod kérdése.

Cara szíve összeszorult. Csak azért, mert elhagyta a Földet, nem akart minden szálát elvágni, ami a népéhez kötötte.

– Lehetek kettős állampolgár?

– Teljes mértékben – ígérte Aisly. – De az eljárás ugyanaz. Hogy megkapd az állampolgárságot, szükséged lesz egy *Sh’ovah*-ra.

Sh’ovah? Miért hangzott ez olyan ismerősen?

Kutatott az emlékezetében. Mivel semmit nem talált, Jaxenhez fordult felvilágosításért, de mire a tekintetük találkozott, olyan erővel ugrott be a válasz, mintha fejbe verték volna. Azért hangzott ismerősen, mert több hónapja írt egy

posztot a beavatási szertartásról: „... *fel kell esküdnöd az Áldott Anyára, azután a társaid felsorakoznak, és összekekenik sárral a meztelen testedet, így szimbolizálva eggyé válásodat az Áldott Anyával. Mazel tov!*

Minden vér kifutott az arcából, és valahol a zoknija tájkán gyűlt össze. Teljesen meztelenül álljon új diáktársai előtt? Hagyja, hogy besározzák? Kell lennie valamilyen más útnak.

– *Cah’ra* – szólalt meg Jaxen –, számunkra a meztelenségnek nincsen szexuális töltete. Megígérem, hogy a tested látványa senkit nem fog felizgatni.

Akkor talán nem vigyorognak majd a klónok, de az biztos, hogy tátott szájjal bámulják majd fehér bőrét és a fenekén a szeplőket. Miért nem adhatnak neki egy igazolványt csak úgy?

– Ha meggondoltad magad... – Jaxen nyomatékosan elhallgatott.

Mielőtt alkalma lett volna meggondolni magát, Cara kibökte:

– Megcsinálom.

– Ne dönts elhamarkodottan – figyelmeztette Aisly. – Polgárrá válni azt jelenti, hogy elfogadod és támogatod a szokásainkat, és mindenben követed az Utat. Ez itt nem demokrácia.

Ezt Cara is tudta. Aelyxszel órákon át vitatkoztak a kormányaik közti különbségeken. A kisebb vétségekért, például a szájalásért – ami nála csak idő kérdése – elektromos korbács a büntetés. Amikor más bűnökre gondolt, eszébe jutott a csiszolt króm *iphal* a parlamenti őr derekán. Ez a hely itt nem utópia, de ha ezen a bolygón akar élni Aelyxszel, el kell fogadnia Aelyx népének a törvényeit, és tisztelnie kell a kultúrájukat még akkor is, ha nem ért egyet velük. Cara

kihúzta magát. Sok mindent el lehetett mondani róla, de azt nem, hogy gyáva lett volna.

– Megértettem – felelte Aislynek. – És beleegyezem.

– Akkor elmondom a többieknek – csiripelte Aisly. – Tudom, hogy az Út elégedett lesz.

Jaxen megérintette két ujjával Cara nyakát, ami itt a búcsúzás jele.

– A jövő hétre tűzzük ki a *Sh'ovah*-odat. – Lehajolt, hogy egy magasságban legyenek, és hozzátette: – Ahogy a te országodban mondják: *aludj rá egyet*. Nem szégyen, ha meggondolod magad.

Cara viszonzta az üdvözlést, majd leengedte a kezét.

– Nem fogom meggondolni magamat.

3. FEJEZET

Aelyx figyelte, ahogy a l'eihr nagykövet végighúzza ráncos kezét az ebédlőasztal lapján, és ledobja a padlóra az újságot, amely úgy esett le, hogy éppen látszott a gúnyos főcím: *Az ELME tagadja a l'eihr fiatal elleni támadást.*

– Emberek a L'eihr Megszállás Ellen – préselte ki a szavakat a fogai között Stepha, miközben haragosan meredt Kendrick főigazgatóra. – A bolygómon az első lázadás után végeztünk volna ezekkel a vadakkal, kiirtottuk volna őket, mint a rákot, hiszen nem is jobbak! – Ritkán mutatta ki az érzelmeit, de most mindkét tenyerével rácsapott a fényes mahagónira. – Hány l'eihr fiatalnak kell még meghalnia, amíg megfékezik a népüket? Vagy talán ez a szövetség nem is olyan fontos önöknek? Ebben az esetben a következő géppel visszamegyünk a L'eihrrre!

A követ utolsó szavai megdermesztették Aelyxet. Ha nincs a l'eihr technika, amellyel megtisztíthatják a Föld elszennyeződött vizeit, a bolygón egy évtizeden belül megszűnik az élet. Ám a technikát akkor adják csak át, ha megmarad a szövetség. Tudta ezt mindenki, aki a szobában tartózkodott. Még Syrine is riadtnak tűnt, pedig ő utálta az embereket.

– Biztosíthatom – fészkelődött Kendrick –, hogy semmi sem fontosabb a Világkereskedelmi Szervezetnek, mint ez a szövetség. Társultunk a kato...

– Akármit csinálnak, hatástalan. – Stepha hátradőlt a szé-
kében, keresztbe fonta a karját, és a szokásos egyhangúsággal
folytatta: – A tárgyalásokat nem folytathatjuk, amíg fennáll
a fenyegetés.

Kendrick megvakarta a tarkóját, azután tehetetlenül
széttárta a karját.

– Nagykövet úr, nem is kell tárgyalni. A világ vezetői
egybehangzó szavazattal elfogadják a szövetséget az önök
feltételei szerint.

Más szavakkal *a könyörületességekre bízunk magunkat*.
Aelyx nem akart örvendezni az emberiség könyörgésének,
de egy zökkenőmentes tárgyalás azt jelenti, hogy hazatérhet
Carához. Nem tagadhatta, hogy lázba hozza ez a hír.

Stepha fontolóra vette a főigazgató szavait, azután lassan
fölállt az asztal mellől, és magához vette a kom-gömbjét.

– Mielőtt folytatnánk, egyeztetnem kell az Úttal.

Kendrick is fölállt, és bólintott. Stepha lassú, nehézkes lép-
tekkel elindult a nagyköveti lakosztály felé. Aelyx fontolgatta,
hogy megkínálja-e a főigazgatót egy csésze kávéval, de a férfi
verejtékes homloka és szaggatott lélegzése azt mutatta, hogy
éppen eléggé nyugtalan a koffeintartalmú ital nélkül is.

– Hozhatok önnek egy kis vizet? – kérdezte inkább.

– Köszönöm, nem. – Kendrick a mobiljával az előcsar-
nok felé mutatott. – Nekem is el kell intéznem néhány hí-
vást. Egy percre kimegyek.

– Elkísérem az ajtóig – ajánlotta föl Aelyx, mivel Syrine
ülve maradt, és nem vett tudomást az emberről.

Odamentek a bejárathoz, és amikor Aelyx kinyitotta
az ajtót, két ismerős arcot látott: Rutter ezredest, a l'eihrek
testőrségének parancsnokát, és Davidet, aki barátságosan in-
tett neki. Kendrick elsietett a katonák mellett, Aelyx pedig
félreállt, hogy beengedje őket.

– Jó napot – üdvözölte kurtán Rutter ezredes. Biccen-
tett őszülő fejével, levette téli álcázó sapkáját. David kö-
vette a felettese példáját, lekapta szőke tüskehajáról a sap-
kát. Rutter körülnézett a nappaliban, bólintással üdvözölte
Syrine-t. – A nagykövet itt van? – kérdezte. – Beszélnem
kell mindhármukkal.

– Tárgyal, de megvárhatja. – Aelyx bevezette őket a nap-
paliba, és a pamlag felé intett. Megfigyelte, hogy míg Rutter
azonnal kényelembe helyezte magát, David állva maradt,
egyik karját hátratette, barna szeme feltérképezte a szoba
minden részletét. Aelyx még sosem látott emberi fiatalban
ehhez fogható kötelességtudatot.

– Hogy van a vállad? – kérdezte.

– Hogy mi? – David elmosolyodott, és a felkarjára mu-
tatott. – Az a szűnyogcsípés? Minden rendben lesz, amint
kiszedik a varratokat. Több kell egy .22-nél ahhoz, hogy le-
dőntsön a lábamról. A támadód nem sokat tudhatott a fegy-
verekről, különben .45-öst használt volna, és rögtön rádup-
láz. Egy igazi szakember így csinálta volna.

Syrine undorodó hangot hallatott, és felugrott az ebéd-
lőasztal mellől. Odalépett Davidhez, és rászegezte az ujját.

– Megérdemlik a pusztulást, amit magukra zúdítottak!
Mit tettek Eronnal? Az „igazi szakemberek” órákon át kí-
nozták, mielőtt engedték, hogy meghaljon. – Végigmérte
David egyenruháját, haragosan nézett a katona derekára
csatolt pisztolyra. – Maguk élvezik az erőszakot. A fajtájuk
nem érdemli meg, hogy megmentésük.

Aelyx belenézett Syrine szemébe, és megdorgálta. *David
az életét kockáztatta miattam. Ha kipusztult volna, akkor én is
halott lennék. Nem mindegyikük veszedelmes, vagy...*

A lány szorosan behunyta a szemét, nem volt hajlandó
figyelni rá.

– Sajnálom a barátját – mondta halkán David. – Nem volt helyes, ami vele történt. Igazán mindent elkövetünk, hogy megtaláljuk a tetteseket.

Egy könnycsepp gördült le Syrine arcán. Az öklével eldörgölte, és mereven bámulta a szőnyeget.

– Köszönöm, hogy megvédte Aelyxet – suttogta. Megfordult, majd csendesen bement a szobájába.

Aelyx és David félszegen összenéztek. Rutter ezredes elmerült az újságban.

– Na, most aztán végképp hülyének érzem magam – mondta David.

– Nem fog tetszeni neki, amiért idejöttünk – dörögte az ezredes.

– Vagyis...? – kérdezte Aelyx.

Rutter a kávézóasztalra dobta az újságot.

– A személyi testőrüknek osztom be Sharpe közlegényt. – Syrine szobája felé bökött. – Mindkettejük mellé. Szeretném, ha beköltözne, talán elalhatna a vendégszobában. Ilyen módon huszonnégy óras őrizetet kapnának, miközben másik fél tucat testőr járőrözik a folyosón.

– Meglepetés – mosolygott David. – Én vagyok az új legjobb barátod.

A hanyagul odavetett szó nem tetszett Aelyxnek. Az ő legjobb barátja Eron volt, akinek összeroncsolt teste egy fagyasztó egységben várja a végső hazautat. Mégis kényszerítette magát, hogy viszonozza a mosolyt.

– Beszélek Syrine-nel. Ne aggódj, majd hozzád szokik.

Éppen elvezette volna a vendégszobába Davidet, amikor zümmögve életre kelt a kom-gömbje. A frekvenciából tudta, hogy Cara hívja. Ebben a pillanatban megszűnt számára a külvilág. A szobájába sietett, és bezárkózott. Letérdelt

hatalmas ágya mellé, kimondta a jelszót, azután a paplanra tette a kom-gömböt.

Az első pillantás a lány arcára lázba hozta. A szíve szárnyra kelt. Cara keresztbe tett lábbal ült az ágyán az Aegisben. Lángvörös haját egyszerű fonatban viselte, kék szeme ragyogott a lelkesedéstől, hogy láthatja a fiút. Ha Aelyx közelebb hajol, talán kivehette volna az orrán az imádnivaló szeplőket.

Áldott Anya! Annyira hiányzott neki a lány, hogy az szinte fájt.

– *Elire!* – Azaz *gyönyörű* *harcos*, mert ezt a becenevet adta a lánynak. Automatikusan elmosolyodott. – Honnan tudad, hogy ma szükségem van rád? – Hiszen eddig ő maga sem volt ennek tudatában.

A lány vállat vont, azután megrándult, és a karját dörzsolgette.

– Azt hiszem, ugyanazon a frekvencián vagyunk. – Körözött a vállával, ami láthatólag fájt neki.

Aelyx kereste rajta a sérülést.

– Mi a baj? Megsebesültél?

– Így is lehet mondani. Úgy érzem magam, mintha belegyömöszöltek volna egy huzatba, amelyen elefántok ügettek végig. – A fiú várta, hogy folytassa. A lány óvatos fejkörzést végzett. – Ezen a héten kezdtem el a ti szadista úrlakó testedzésedeket. Ma kétszer hánytam a kezdőpályán, és ez már javulás tegnaphoz képest. Talán a jövő hétre eljutok a sima öklendezésig.

Aelyx igyekezett nem nevetni. Gondolta, hogy a gyakorlatok túl szigorúak egy embernek, aki nem szokott hozzá a magas intenzitású intervall edzéshez.

– Kérd meg Elle-t, hogy daráljon a teádba egy kevés *h'esha* gyökeret – mondta –, és áztasd magad forró vízsugaras

fürdőben. Az segít szétoszlatni az izmaidban összegyűlt tejsavat.

– Talán nem hallottad azt a részt, hogy elefántok tapostak rajtam.

– Nos, tudok valamit, amitől jobban fogod érezni magad. – Elhallgatott, Cara hologramjára pillantott, hogy egyedül van-e. – Van még ott veled valaki?

– Nem, Elle még vacsorázik.

Aelyx halkabban folytatta, és elmondta a szövetségi tárgyalások legújabb fejleményét.

– Steph a most beszél az Úttal. Egy kis szerencsével ott-hon leszek, mielőtt áttérnél a hányásra a haladó pályán.

– Tényleg? – A lány arca kigyúlt. – Szorítok... – Az ajtó sziszegése belefojtotta a szót. Cara a szoba elején nézett valamit. Összevonta rozsdaszín szemöldökét, és felkiáltott: – Kifelé! Mars! Ne akard, hogy valaha is utolérjelek!

Ez meg mi volt?

A lány visszatért hozzá, és dühösen fújta egyet.

– Vero volt. Ez a kis szörnyeteg folyton itt ólálkodik, hogy a párnámra pisiljen. Gyűlöl engem.

Vero. Aelyx maga is sóhajtott egyet. Hiányzott neki a kis kedvence. Vadul hűséges állatka volt, természetesen nem hibátlan.

– Vero védi a területét – magyarázta. – Ha egyszer elfogad a falka tagjának, többé nem jelöli meg az ágyneműdet. – Azonban ahhoz, hogy ez megtörténjen, az Aegisben lakó klónoknak is be kell fogadniuk Carát. – Szólj a gondnoknak, hogy változtassa meg a beállításokat az érintőpadon, akkor Vero nem tud bemenni.

Cara bólintott, de korábbi vidámsága elszállt. Roggyantan ült, mintákat rajzolt a takaróra.

– A klónok nem akarják, hogy itt legyek. A többség rám se néz, a kisebbség pedig ezt a jelet mutatja, amikor arra megyek. – Összeérintette a hüvelyk- és a kisujját. – Mit jelent ez?

– Izé... – Nem akarta szó szerint lefordítani, hogy *paráználkodjál egy h'ava bestiával, azután égesd el magad*. – Ez a mi változatunk a felemelt középső ujjra.

– Ettől tartottam.

– Adj időt nekik – kérte Aelyx. – Nem ismered a klónokat, ők pedig nem értenek téged.

– Tudom. – A lány az ölébe bámult, és vállat vont. – Néhány nap múlva lesz a *Sh'ovah*-om. Talán az segít. Azt hallottam, hogy utána állítólag a nővérüknek kell tekinteniük.

Aelyxbe belenyilallt a bűntudat. Egy l'eihir számára semmi sem szentebb a *Sh'ovah*-nál. A fiatalok legalább egy évtizedig várakoznak, amíg az előjárók méltónak ítélik őket. Ott kellene lennie Cara mellett, amikor megünnepli az egyesülést az Áldott Anyával, nem pedig itt, a Földhöz ragadva kellene veszekednie politikusokkal. – Sajnálom, hogy nem leszek ott. Ki támogat?

– Elle.

– Az jó. – Legalább nem az a *fasha* Jaxen. – Ő komolyan veszi a feladatait.

Ismét szisszent Cara ajtaja, és beszólt Elle:

– Gyere. Mi vagyunk a sorosak a konyhatakarításban.

Aelyxnek sok minden hiányzott otthonról, de a takarítás nem tartozott közéjük.

– Jobb, ha sietsz – mondta a lánynak. – Ha elkésel, még egy napot hozzácsapnak.

Carát nem kellett meggyőzni. Miután intett, és gyorsan odasúgta: „Szeretlek”, szétkapcsolt és eltűnt.

Aelyx még néhány másodpercig térdelt, mintha a lány meleg mosolyát őrizné. Csak amikor hangokat hallott a folyosóról, akkor engedte el Cara kísértetét, és tért vissza a többiekhez.

Stepha, aki befejezte a tárgyalást az Úttal, puha bőr karosszékben ült Kendrick főigazgatóval átellenben. Rutter ezredes és David egymás mellett foglaltak helyet a pamlagon. A feszültség páráként lebegett a levegőben, az emberek hallgattak, de sokat elárult merev testtartásuk. Aelyx a nagy asztal mellől a kicsihez húzott egy széket, leült, majd a Néma Beszéddel megkérdezte a nagykövetet, mit tudott meg.

Elfogadták a szövetséget?, kérdezte. Hazamehetünk?

Amikor Stepha felelt, némi zavar színezte a gondolatait. *Nem. Az emberi beleegyezés nem elég. Az Út azt akarja, hogy a Föld teljes lakossága támogassa világaink szövetségét.*

De miért? kérdezte Aelyx. Ennek semmi értelme. A szövetségkötés célja az volt, hogy emberi telepéseket toborozzanak és integráljanak a L'eihren, akik majd friss DNS-sel pezsztítik fel a lakosság génállományát. Máris sok ezer egészséges fiatal földlakó nyújtott be kérelmet, alig várva, hogy új életet kezdjenek a kolónián. Csupán meg kellett szűrni őket szellemi egészség és különleges IQ szempontjából, azután önkéntes párokat kellett találni nekik a klónok között. Mit számít, hogy a Föld lakosságának többi része helyesli-e, vagy sem?

Nem a mi dolgunk, hogy megkérdőjelezzük az Út döntését, mondta Stepha. *Csak az, hogy kövessük...*

Kövessük az Utat, hogy dicsőséget szerezzünk L'eihr Anyának, fejezte be Aelyx. *Megértettem. Noha egyáltalán nem értette.*

– A tavasz első napján, az újjászületés jelképeként a szövetségkötés szertartásán az Út csatlakozik a Föld vezetőihez

– közölte a jelenlevőkkel Stepha. – Tudósaink akkor majd átadják önöknek a módszert, amellyel semlegesíteni lehet a földi óceánokban elszaporodott alga virágzását. – Mély lélegzetet vett, majd azzal folytatta: – Ám ennek az a feltétele, hogy megfékezik az emberi erőszakosságot. Még egy merénylet, és vége lehetséges kapcsolatunknak. Népüknek támogatnia kell világaink szövetségét, annak érdekében, hogy haladhassunk.

Így hát Aelyx nemcsak ismét csapdába került újabb három hónapra, de tartózkodnia is kell az erőszaktól. A szélsőséges emberek nem támogatták a szövetséget – úgy gondolták, hogy a l'eihrek megmérgezték a vízkészletüket, hogy rabszolgaságba dönthessék az emberiséget. Nem csupán tévednek, de nem tudnak az algavirágzásról, sem a probléma súlyosbodásáról. Egyedül azzal győzhetnék meg őket, ha elmondanák az igazságot a haldokló bolygólyukról, amit Aelyxnek kifejezetten megtiltottak.

A főigazgató az állát dörzsölte.

– Úgy látom, komoly propagandamunka vár ránk.

– Ez volt a célunk a diákcserével – jegyezte meg Rutter ezredes. – Minden rendben is volt, amíg... – Elhallgatott. Minden szem Aelyxre meredt.

Amíg a l'eihr diákokat tetten nem érték, hogy manipulálják a termést, és az egyiket meg nem ölték. Syrine véletlenül ezt a pillanatot választotta, hogy kijöjjön a szobájából hozzájuk.

– Miben segíthetünk? – kérdezte Aelyx a csoporttól.

– Mit szólnának egy több várost érintő propagandakampanyhoz? – javasolta a főigazgató. – Azonosíthatjuk a szélsőséges tevékenység gócpontjait, odaküldjük a l'eihreket, akik jó cselekedeteket hajtanak végre a kamera előtt, azután leadjuk az országos műsorban.

– Azt hiszem, megéri a fáradságot. – Rutter ezredes elgondolkodva bólintott. – Természetesen állandó testőrséggel.

– Természetesen – helyeselt a főigazgató. – Úgy kezeljük, mint egy elnöki újraválasztási kampányt; csak az lehet a l'eihek közelébe, akit előzőleg lenyomoztunk. Még a fényképeken szereplő személyeket is ellenőrizzük, hogy nem jelentenek fenyegetést. Néhány hónapig kell csak kisdedeket puszilgatni és jattolni. Az elég, hogy mellénk állítsuk a közvéleményt.

Syrine visszahőkölt, és megvetően grimaszolt.

– Megcsókolni? – csikorogta. – Emberi lényeket? De hát ez...

A nagykövet ránézett, és egy szigorú titkos üzenettel azonnal elnémította. Aelyx a Néma Beszéd nélkül is megértette, mi történik kettejük között. Stepha összehúzott szeme, lángba boruló arca mindent elárult.

Néhány pillanat múlva Syrine olyan kényszeredetten mosolygott, amellyel egy vak embert sem téveszthetett volna meg.

– Csodálatos ötlet. Boldogan részt veszek benne.

– Akkor megegyeztünk – mondta a főigazgató. – A személyzetem megteszi a szükséges intézkedéseket, kitűzi az első szereplésük idejét. Már is be akarjuk indítani a programot, úgyhogy indulhatnak csomagolni.

– Remek! – A szobában David volt az egyetlen, aki őszintén mosolygott. – Utazni fogunk!

– Fogunk? – fordult Aelyxhez Syrine.

David a személyi testőrünk, mondta Aelyx. Amíg a Földön leszünk, velünk fog lakni.

Áldott Anya!, Syrine nem is leplezte undorát. *Miért nem mérnek ki inkább ránk tizenkét ütezt az iphettel?*

– Milyen izgalmas! – mondta, majd szembefordult új testőrükkel. – Alig várom!